Kínar vaknaðir.

Fyrir tuttugu árum var mikið ritað um það, sem menn nefndu "Gulu hættuna". Pólitiskir spámenn gerðu hræðilegar lýsingar af ógn þeirri, sem fyrir mannkyninu lægi, þegar Kínaveldi — hinn sofandi jötunn meðal þjóðanna — vaknaði. Hér væri þjóð, sem teldi sér einn þriðja hluta af öllum íbúum heimsins, þrungin feikna lífsafli og miklum mætti til að mynda hjálendur. Þjóðin væri auðug; mentun og menning hennar næði lengra aftur í tímann en hinna annara stórþjóða heimsins. Í Kína væri óþrotlega mikið og ódýrt vinnuafl, og að þegar búið væri að koma þar á stofn öflugum verksmiðjuiðnaði, þá myndu Kínar senda vörur sínar hingað til vestrænu þjóðanna og eyðileggja með því iðnað þeirra. Í Kína væri mikil náttúruauðlegð, lítill lífskostnaður og litlar kröfur til lífsins. Alt þetta gerði Kínum auðvelt, að reka ómótstæðilega verzlun út á við. — "Þér eruð að gera yðar ítrasta til þess að æsa Kínverja", mælti einn af þjóðmálamönnum landsins fyrir einum mannsaldri við nafnfrægan Englending, "þegar hún vaknar, þá getur skeð, að svo láti hún til sín taka, að þér sjáið eftir að hafa nokkuð stjakað við henni".

Nú er þjóðin vöknuð. Nýtt líf er nú kviknað í þessu mikla keisaradæmi. Stjórnmálamenn hennar hafa komist að þeirri niðurstöðu, að ef Kínaveldi eigi að geta haldið stöðu sinni meðal óháðra þjóða, verði það að endurfæðast. Öll þjóðin er smátt og smátt að komast til þeirrar viðurkenningar, að það sé hennar hagur, að semja sig sem mest að menningarháttum stórþjóðanna. Landið, sem eitt sinn barðist móti byggingu járnbrauta, hefir nú mörg þúsund mílur af slíkum brautum innan takmarka sinna. Stór dagblöð eru gefin út í hverri höfuðborg ríkisins, til þess að fullnægja vaxandi kröfum almennings um aukna upplýsingu. Einveldis stjórnarfyrirkomulagið er að smábreytast í nútíðar þingræðis stjórnarfyrirkomulag. Gamla mentunaraðferðin er liðin undir lok, og í hennar stað komin vestræn kensluaðferð. Gamla hernaðaraðferðin með forntíðarvopnum, er að þoka fyrir nútíðar herkænsku, sem krefst æfðra hermanna og nýtízku skotvopna; og verzlunaraðferð Kínaveldis er einnig í framþróun. Nýjar auðsuppsprettur hafa fundist. Soyabaunin, aðal framleiðslugreinin í Manchúríu, er nú send til Evrópulanda svo nemur mörgum miliónum dollara virði á ári í sl. 2 ár. Kínversk kol eru send til vestur Bandaríkjanna, og fyrir fáum mánuðum varð það ljóst og vakti mikla eftirtekt, að járn frá Han Yang héraðinu í Kína var sent til Bandaríkjanna og selt þar í samkepni við framleiðslu amerikanska járneinveldisins. Kína er að vakna til meðvitundar um möguleika sinnar þjóðlegu framtíðar. Hún er að koma formlegu skipulagi á stjórn sína og að ná stjórnarlegu valdi yfir útkjálkahéruðum keisaradæmisins.

Þetta framansagða er haft eftir Dr. G. E. Morrison, sem um sl. 14 ár hefir dvalið í og ferðast um mikinn hluta af Kínaveldi, sem fregnriti fyrir blaðið Times í London á Englandi, og sem allra útlendinga er nú orðinn kunnugastur landinu og þjóðinni. Dr. Morrison er 48 ára gamall, sonur orðlagðs skólakennara í Ástralíu. Hann var snemma mannvænlegur og hneigður til rannsókna. Seytján ára gamall yfirgaf hann Melbourne háskólann og gerðist siglingamaður. til Suðurálfu. Að því æfintýri enduðu tók hann sér ferð á hendur yfir þvera Ástralíu, frá Normanton til Geelong, yfir 2 þúsund mílur vegar. Þessa leið gekk hann fylgdarlaus á 123 dögum og bar aleigu sína á bakinu. Eftir það stundaði hann læknisfræði við læknaskóla í Edinborg á Skotlandi, og stundaði það starf um tíma í Melbourne í Ástralíu. Næst flutti hann til Ameríku og vann á skipinu fyrir fari sínu. Síðar starfaði hann sem læknir í námahéraði á Spáni. Þá ritaði hann bók um Kínaveldi og gaf hana út í London. Svo þótti mikið í bók þessa varið að blaðið London Times tók hann strax í þjónustu sína sem umferðar fregnrita í Kína, og þeirri stöðu hefir hann haldið síðan. — Þegar hann settist að í Pekin-borg árið 1897, var hann algerlega óþektur þar í landi; en eftir tveggja ára dvöl þar, var hann orðinn þektur á skrifstofum allra sendiherranna, sem störfuðu í Evrópu-löndum. Ritgerðir og fregnir frá honum höfðu verið gerðar að umræðuefni á þingum Evrópuþjóðanna, og það var viðurkent, að hann hefði lag á að ná fregnum um fyrirætlanir Kínastjórnar, sem áttu að haldast leyndar löngu eftir að þær birtust í London Times. Oftar en einu sinni kom það fyrir, að hann sendi svo ljósar og rökstuddar fregnir af fyrirætlunum bæði Kína- og jafnvel Bretastjórnar, að ráðgjafarnir voru til neyddir að játa þær réttar, þó þeir hins vegar létu undrun sína í ljósi yfir því, hve þeim fanst þá óskiljanlegt, hvernig hann fengi að þessum leyndarmálum komist. — Curzon nefndi fregnsagnir Dr. Morrison: "Skynsamlega eftirvæntingu viðburðanna áður en þeir gerðust".

Árið 1900 þegar fregn barst um það, að Boxer uppreistin geysaði yfir Kína og að Dr. Morrison hefði látist fyrir vopnum uppreistarmanna, — þá prentuðu Evrópublöðin æfiminningu hans og hældu hæfileikum hans og starfi, svo sem fáum mönnum hefir áður verið hælt. Nokkrum vikum síðar hafði hann þá ánægju, að lesa eftirmælin um sig. — Einatt meðan stóð á Boxer uppreistinni, vann Dr. Morrison ósleitilega að því, að vernda bústaði Evrópu sendiherranna í Kína, og þá hjálpaði hann mörgum manni og frelsaði margt mannslíf.

Á heimili sínu í Pekin á Dr. Morrison þá beztu kínversku bókhlöðu, sem til er í heimi, með 9 þúsund bindum. Öllu er þar svo haganlega komið fyrir að hann getur á svipstundu flett upp hverju því atriði, sem til umræðu kann að liggja, og fengið þar nýjustu og áreiðanlegustu upplýsingar. Hann ferðaðist á sl. ári yfir þvera vestur Kína, og var það nær 2 þúsund mílna ferð, — öll farin á hestbaki. Hann er hinn eini útlendingur, sem hefir ferðast um hvert hérað í Kínaveldi.

Í viðræðu við gest einn í húsi hans nýlega, mælti Dr. Morrison á þessa leið:

"Ef til vill er hér í Pekin-borg bezta sönnunin, sem sjáanleg er um þá miklu breytingu, sem orðið hefir í landinu. Berum borgina eins og hún er nú, saman við það, sem áður var — áður en Boxer uppreistin hófst fyrir 10 árum. Þá voru útlendingahúsin fá, strætin þröng og meðal þeirra sóðalegustu í heimi. Þau voru gerð með því, að grafa tvær ræsaraðir samhliða, með nokkru millibili, og kasta moldinni upp á milli þeirra og slétta svo úr henni. Þau höfðu enga undirstöðu, en vatn rann í ræsin beggja vegna og varð þar úldið. Í votveðrum var tæpast mögulegt, að draga vagn eftir götum þessum, og hestar urðu að fara mjög varlega til þess að geta sneitt hjá ófærunum í götum þessum. Það eru dæmi til þess, að hundar, sem jafnaðarlega eru þó vel syndir, hafa druknað hér á götunum. Beggja megin voru raðir af sölukofum eða básum, og ekki gat Evrópumaður svo gengið þar um göturnar, að hann ætti ekki á hættu að verða móðgaður eða meiddur. Þá voru engir lögregluþjónar. Löggæzlan var ætluð vissum undirtyllum stjórnarinnar, sem oft voru í vitorði með þeim, sem níddust á útlendingum og sviku fé út úr þeim með hótunum um líkamleg meiðsli eða líflát, ef það væri ekki goldið. Í fangelsum landsins var beitt hvers kyns fornaldarkvölum og píntingum við fangana, og menn voru kvaldir til þess að játa á sig sakir, sem þeir ekki voru sekir um. — að eins til þess að fá að halda lífinu.

En nú koma gestir til borgarinnar í þægilegum járnbrautarvögnum. Þeir geta fengið aðsetur á ágætum gistihúsum í miðhluta höfuðstaðarins. Þeir geta keyrt þaðan í mótorvögnum eftir steinlögðum strætum út að sumarhöllinni. Strætin eru lýst með rafljósum og varin af siðprúðum og skylduræknum lögregluþjónum í einkennisbúningi. Og þeir stjórna allri umferð eftir götunum. Nú er ekki meira hætt við, að verða móðgaður á strætum Pekin-borgar, heldur enn á strætunum í London. — Flestir sendiherrar stórþjóðanna búa nú í skrautlegum höllum, sem bygðar hafa verið eftir aldamótin síðustu. Þar eru nú franskir, brezkir, þýzkir og rússneskir bankar, jafngildi þeirra, sem beztir finnast í stórborgum nefndra þjóða. Nú er mesti sægur þar af útlendingum, að ógleymdum 2 þúsund útlendum hermönnum. og mikill fjöldi er nú af húsum, sem útlendingar byggja, og efnaðir Kínverjar eru farnir að láta gera sér samkynja hús til íbúðar. Jafnvel æðstu embættismenn þjóðarinnar og menn af keisaraættum eru nú farnir að búa í slíkum húsum. Og í sjálfri sumarhöll keisarans er móttökusalur gesta gerður í útlendu sniði af Evrópusmiðum. Nú geta menn fengið þar mikið úrval af allskyns blöðum og tímaritum, sumum þeirra með myndum, og fréttum hvaðanæfa úr heiminum, því blöð þessi eru í Reuters fréttasambandinu. — Hér eru skólar á öllum sviðum. Í fangelsunum er búið að afnema fyrri daga píntingar, þó ennþá sé þar margt sem umbóta þarf.

Skrifstofur kínversku utanríkisdeildarinnar voru fyrir nokkrum árum fáeinir lágsettir gamaldags kumbaldar, og einkenni stjórnarembættismannanna þar var þekkingarleysi þeirra á öllum utanríkismálum og utanríkja ástandi yfirleitt, því fæstir þeirra höfðu nokkurntíma stigið fæti út yfir takmörk Kínaveldis. En nú eru skrifstofur deildarinnar í þeim fegurstu og tilkomumestu stórhýsum borgarinnar. Þær byggingar voru bygðar af Bandaríkja byggingameisturum. Yfirmaður deildarinnar er prins Ching, gamall vesalingur með gamaldags skoðanir, og sem nú mætir mörgum ámælum fyrir vanrækslu á sínum áríðandi og ábyrgðarmiklu störfum. En hann hefir fjóra aðstoðarmenn, og er sá færasti þeirra útskrifaður frá Yale háskólanum, og annar er einnig háskólalærður maður. Í ensku deildinni eru menn, sem hafa útskrifast frá Cambridge, Harvard og Yale háskólunum, og hafa stundað hagfræðinám í beztu skólum Evrópu, og nú eru þeir menn einir valdir í embætti við utanríkisdeildina, sem hafa fengið mentun sína við útlenda háskóla.

Mikil breyting hefir orðið á hugarþeli þjóðarinnar gagnvart útlendingum á sl. 10 árum. Áður en Boxers gerðu uppreist sína, var það títt, að móðga og smána útlendinga á ýmsan hátt og að gefa út æsingablöð gegn þeim. Þetta endaði með Boxer uppreistinni. Á þeim tímum var lítill félagsskapur með embættismönnum stjórnarinnar og Evrópu mönnum. En nú hefir illvilji þessi algerlega horfið. Eg hefi ferðast á sl. 5 árum um öll fylkin í Kínaveldi og hvervetna mætt vingjarnlegum viðtökum hjá fólki af öllum stéttum, og þetta er sú reynsla, sem hver ferðamaður verður fyrir, sem nú ferðast um í Kína. Nálega hver fylkisstjórn hefir nú utanríkis eða útlendinga skrifstofudeild, undir umsjón manna, sem lært hafa á útlendum háskólum, og sem jafnan eru við því búnir, að hjálpa og leiðbeina útlendingum alt sem þeir geta. Þegar útlendingurinn kemur í nýjan bæ, þá er lögregluþjónn sendur til hans til að grenslast um nafn hans og erindi, og þá er það allajafna, að þeir gera alt sem í þeirra valdi stendur til að greiða götu ferðamannsins. Fyrir nokkrum árum síðan var það siður lögreglunnar, að gera sem minst úr hvöðingu æsingablaða gegn útlendingum. En nú eru allir embættismenn strangir í eftirliti sínu með slíkum blöðum og hegna harðlega öllum þess konar æsingatilraunum — Nú þekkjum vér betur kínversku þjóðina með hverju ári sem líður. Straumur útlendra ferðamanna fer stöðugt vaxandi, og trúboðum fjölgar óðum, svo að ef einhversstaðar bryddir á ókurteisi gagnvart útlendingi, þá er það strax tilkynt yfirvöldunum.

Í öllum helztu borgum er nú dagleg umgengni Kínverja og Evrópumanna orðin algeng, sem og í félagslífinu, og þetta hefir að miklu leyti orsakast af breyttri stöðu kínverskra kvenna. Það er nú ekki framar talin óhæfa, að kínverskar konur taki með bændum sínum á móti Evrópumönnum og skemti þeim. Mentun kvenna hefir tekið miklum framförum á síðari árum. Margar kínverskar konur ferðast til Japan og Ameríku, til þess að stunda þar nám við mentastofnanir, og læra þar tungumál, lyfjafræði, lögfræði og aðrar mentagreinar, og nú eru í landinu margar konur í læknisstöðu. Kven-dagblað er gefið út í Pekin-borg; konur eiga það blað og gefa það út og kona er ritstjóri þess og hefir verið það um mörg liðin ár. En margt er enn, sem lagfæringar þarf. Ennþá vefja konur fætur dætra sinna, til að gera þá netta og smáa, og sá óvani hefir eins illar afleiðingar eins og ópíums nautn. Kína er eina þjóðin í heiminum, sem kröfu gerir til menningar, sem líður þrælasölu á sínu eigin fólki í landi sínu.

Með vaxandi samgöngum og þeim hagnaði, sem Kína hefir haft af því, að semja sig að háttum Evrópuþjóðanna, hefir vaxið virðing og vinarþel meðal þeirra og útlendinganna. Áður var það almenn trú í Kína, að trúboðarnir stælu kínverskum börnum og styttu þeim aldur í þeim tilgangi, að nota augu þeirra og hjörtu til lækninga. Nú vita allir, að þetta er ósatt. Trúboðarnir búa nú innan um innlendu þjóðina, og með breytni sinni og framkomu allri tryggja þeir sér tiltrú og virðingu landsmanna. Lengi var almenn ótrú á járnbrautum þar í landi, en nú er þjóðin orðin sannfærð um nytsemi þeirra og ágæti til allra flutninga. Bændur senda nú varning sinn með þeim til fjarlægra staða, og fá talsvert hærra verð fyrir hann en áður var. — í mörgum tilfellum meira en tvöfalt verð.

Framför landsins er langmest meðfram járnbrautunum. Lestarnar eru stöðugt hlaðnar ferðafólki. Hótel eru bygð víða meðfram brautunum, og húsabyggingar eru að taka miklum umbótum. Landslýðurinn er orðinn að ferðafólki, þar sem járnbrautir eru, og ferðalögin stækka sjónarsvið íbúanna, sem aftur á móti miðar til að eyða hjátrúnni, sem áður gagntók hugi allra. Af þessu leiðir það, að nú er kominn sterkur áhugi til að fá járnbrautir lagðar um alt landið. Mikið hefir þegar verið lagt af járnbrautum, og meira er fyrirhugað. Járnbrautirnar hafa verið afl til vakningar og upplýsingar þjóðinni. Þær hafa bætt álit hennar á útlendingum og aukið velvild til þeirra; einnig vakið tiltrú til aðal landstjórnarinnar í Pekin. — Áður, meðan samgöngur voru strjálar og flutningar allir og ferðalög seinfær, var stjórnarvaldið að mestu í höndum hinna ýmsu fylkjastjóra. En nú eru samgöngur svo umbættar, að frá höfuðborg ríkisins er ekki nema þriggja vikna leið til yztu fylkja landsins, svo að fylkjastjórnirnar eru í stöðugu sambandi við alríkisstjórnina í höfuðstað landsins, og lúta ákvæðum hennar, því að nú liggja ritsímaþræðir um alt landið til yztu endimarka. — Kínar hafa vaknað til meðvitundar um þjóðarmátt sinn.

Hinar nýju herdeildir þjóðarinnar eru ljós sönnun þess, hve mjög henni hefir þokað áfram í menningaráttina og um samdrátt þjóðarvaldsins. Kínverski hermaðurinn nú á dögum, er ekki að eins alls ólíkur fyrri tíma hermönnum, heldur er hann að þekkingu og útbúnaði orðinn jafngildi hinna beztu meðal annara þjóða hermanna. — Fyrrum voru hermenn í litlu afhaldi hjá þjóðinni, og eingöngu menn af lægsta flokki fengust til að ganga í herinn. Nú er þetta alt saman breytt. Jafnvel menn af keisaraættum ganga nú í herinn, og gerast foringjar, og menn af beztu ættum gerast nú hermenn og reynast ágætlega. Hermálum Kínverja var algerlega breytt eftir stríð þeirra við Japana. Þá myndaði Kínverji einn nýja herdeild eftir nýtízku sniði, og hefir síðan stjórnað henni, og nú er allur her landsins æfður samkvæmt fyrirmynd þessarar herdeildar. Aðallega eru æfingarnar sniðnar eftir því, sem viðgengst á Þýzkalandi. En þegar útlendir heræfingakennarar eru fengnir, þá eru það aðallega Japanar. Svo hafa Kínar marga menn, að námsmenn þeirra sækja heræfingaskóla í Bandaríkjunum og víða í Evrópu. En enga menn hafa þeir í her Breta. Yfirleitt eru nú hermenn Kína vel vopnaðir. En ekki eru samkynja vopn brúkuð í öllum herdeildum. Næsta spor hermáladeildarinnar verður að fá bót ráðna á þessu.

Þó margt sé ennþá öfugt í Kína við það sem ætti að vera, þá er þó víst, að framfaraviðleitni þjóðarinnar hefir öll miðað til góðs. Ég er viss um, að þingræðisstjórn hefir heillavænleg áhrif á öll landsins mál. Fjármála-bókfærslan hefir öll verið í óreiðu og fjárdráttur embættismanna lengi orðlagður. Alt slíkt hverfur með hinni nýju stjórnarskipun. Blöðin eru og farin að láta til sín taka í þessu máli og hafa þegar fengið mikla bót ráðna á því, sem áður fór aflaga. Svo mikil áhrif hafa blöðin á alþýðu manna, að embættismenn hafa þráfaldlega reynt til að kaupa þau til þagnar. En blaðstjórarnir eru þjóðhollir menn og halda stefnu sinni. Þeir neita jöfnum höndum, að selja blöð sín til embættismanna stjórnarinnar og að leyfa þeim að ná nokkrum áhrifum á ritstjórn þeirra. Ritstjórarnir skilja, að umbætur á stjórnarfari landsins eru bygðar á því, að til séu blöð, sem opinbera það, sem aflaga fer og umbóta þarf. Og með þessari stefnu eru þau að ryðja braut umbótum þeim, sem þau vona að verði. Þegar fulltrúaþing kemst þar á stofn og málsvarar þjóðarinnar mega frjálst ræða um ástandið eins og það er. Þingið mun verða forvitið og heimta upplýsingar um allar athafnir stjórnarinnar, og með því móti vaknar almennur áhugi fyrir umbótum. og sviksemi í embættisrekstri hverfur. Miklar umbætur hafa þegar orðið í þessu efni, mest fyrir það, að nú er ráðgjöfunum og ábyrgðarháum embættismönnum betur launuð störf þeirra en áður var. — Fylkisþing eru komin þar á fastan fót. Þar eru fregnritarar blaðanna og alþýða manna á kost á, að hlusta á ræðurnar, rétt eins og á þingum annara landa. Forsetar þinganna hvetja þingmenn til þess að ræða áhugamál sín hispurslaust og einarðlega, og þeir hafa gert það. Aðalmálin, sem enn hafa rædd verið — auk fjárhagsmálanna — er ópíum nautnar málið og fótvafningsmálið, og vilja þingmenn láta algerlega afnema þetta hvorttveggja sem fyrst. Rædd hafa og verið menta og búnaðarmál, verzlunarmál og breyting á gjaldeyri eða peningamynt landsins. Þá var og mikið rætt um hjátrú landsmanna og um ráð til að eyða henni. — Hvergi í umræðunum kom fram neinn mótþrói gegn kristinni trú eða þeim, sem henni fylgja.

Gjörbreyting á mentamálum Kínaveldis hefir vakið mesta athygli útlendra þjóða. Kennarar eru fengnir frá vestrænu löndunum til að kenna hvervetna í Kínaveldi, og skólarnir eru útbúnir með beztu mentatæki, bækur, uppdrætti o.fl. þ. h. Almennur áhugi hefir vaknað fyrir því, að læra ensku; hún er verzlunar- og menta málið þar í landi. Flestar skólabækur eru nú prentaðar hjá Commercial Press í Shanghai-borg. Prentsmiðja sú var reist af Kínverjum og Jöpum í félagi, en hinir fyrnefndu stjórna stofnuninni. — Þessi mikla prentstofnun hefir útbú víða í Kínaveldi, og bækur þær og uppdrættir, sem þaðan koma, eru velgerðir og ódýrir; útgáfurnar eru í hundrað þúsund eintaka tali. Svo eru sumir landsuppdrættirnir vel gerðir, að tvísýnt er, hvort nokkur Evrópuþjóð getur framleitt jafn nákvæma og vel gerða uppdrætti.

Nú þótt þjóðin (Kínar) sé orðin fús til að mentast á vestræna vísu, þá er þjóðin óskynsöm í framkvæmdinni. Þegar Japan var að ná vestrænni mentun, útvegaði sú þjóð sér þá beztu kennara, sem hægt var að fá, án tillits til þess, hve kaupháir þeir voru. En Kínar velja kennara sína eftir því, hve kauplágir þeir eru, og launin, sem þeir borga, eru svo lág, að vel hæfir kennarar fást ekki fyrir þau. Kínar vilja mentast, en ekki borga fyrir það.

Einn liður í mentamálum Kínverja, sem stjórnin lætur sér ant um, er að senda valda námsmenn til útlanda, til þess að fullkomna þar nám sitt. Mörg hundruð slíkra nemenda hafa verið send utan á sl. 5 árum, algerlega á landsins kostnað. Mestur fjöldi þeirra sækja nám til Bandaríkjanna, en þó eru um 250 námsmenn við mentastofnanir á Englandi. Í hæfileikum og starfsþreki þessara manna er bundin framtíðarvon Kínaveldis.— Þeir, sem hafa fullkomnað mentun sína, fá tafarlaust stöður í stjórnarþjónustu landsins. Einn þessara manna er samgöngumálaráðgjafi og leiðtogi opium-afnáms hreyfingarinnar. Utanlands læra námsmenn þessir ekki að eins þjóðmegunarfræði og hernaðarfræði, heldur einnig læknis- og lyfja-fræði, lögfræði, mannvirkjafræði, og hvað annað, sem kent er í beztu háskólum mestu menningarlanda heimsins.

Að Kínaveldi sé að koma þjóðmálum sínum í fastar skorður með sínum eigin mönnum má marka af því, meðal annars, að fyrir 5 árum voru þar yfir þúsund Japanar í ýmsum kennara og öðrum ábyrgðarstöðum. Nú eru þar að eins 400 Japar, og þeim verður veitt lausn frá störfum eins fljótt og Kínar fá sína eigin námsmenn frá útlöndum til að taka stöður þeirra. Vaxandi menning Kínaveldis verður ekki að eins þeirri þjóð til góðs, heldur einnig öllum heimi. Engum þarf að standa ótti af þeim. Kínar munu ekki koma á sjónarsvið heimsins, íklæddir sinni nýju menningu, í neinum ofsóknarerindum, heldur sem friðsamir keppinautar annara menningarþjóða í framsókn til framfara heimsins.

Giftingaleyfisbréf
SELUR
Kr. Ásg. Benediktsson
424 Corydon Ave. FortRouge

SÖNGLISTIN.

Á fegurðar himni þú háleitast skín,
vér hljótum að veita þér lotning;
þér glæða tekst vonir, þá gleðin oss dvín, —
ó, guðdómleg listanna drotning!

Hugann þú örvar, þá harmur oss sker
og hrífur oss langt yfir drungann;
á leiftrandi hljómöldum líða með þér
upplífgar jafnt gamlan sem ungan.

Úr læðingi hrífa hvern hjartans streng ná
himnesku tónarnir þínir;
í leiðslu vér hljótum að hlusta þig á,
úr huga sér enginn þér týnir.

Jóhannes H. Húnfjörð.

Hversvegna vilja allir minnisvarða úr málmi. (White Bronze)?
Vegna þess þeir eru mikið fallegri.
Endast óumbreytanlegir öld eftir öld.
En eru samt mun billegri en granít eða marmari, mörg hundruð úr að velja.

Fáið upplýsingar og pantið hjá

J. F. LEIFSON
QUILL PLAIN, - SASK.

PRENTUN

VÉR NJÓTUM, sem stendur, viðskipta margra Winnipeg starfs- og "Business"-manna.— En þó erum vér enþá ekki ánægðir. — Vér viljum fá alþýðumenn sem einatt notast við illa prentun að reyna vora tegund. — Vér ábyrgjumst að gera yður ánægða. — Símið yðar næstu prent. pöntun til —

PHONE GARRY 334

THE ANDERSON CO.
PROMPT PRINTERS
555 Sargent Ave. Winnipeg, Man.